

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és himnelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Lapfajtájados: Fehé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hídegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

A szoros kapu.

Máté 7:14.

»Szoros az a kapu«, mondja az, aki egyedül megítélheti, hogy üdvözülhet egy ember. Azért prédikáltak az apostolok is a szoros kapuról és utasították az embereket a szentély nagy Órizőjéhez, aki a szoros kapunál őrt áll, Jézus Krisztushoz. Ez a régi prédikáció szinte elfeledt. A kapu tágas, hangzik a nap bölcsessége. Bölcsék hirdetik írásokban, igehirdetők a szószéken, barát mondja a barátjának. Mindent be lehet vinni az Isten országába, amiről az atyák azt hitték, hogy kívül kell maradnia. Lemondásra nincs szükség, mert »minden a tiétek«; ama szent »elkülönülés«, amelyről az apostolok beszélnek, nincs. A világ és az egyház közötti különbség nem létezik, mert az egyház világgá lett, hogy, miért gondolta, a világot egyházzá tehesse. De a világ nem lett egyházzá, hanem az egyház eme kísérletnél elvesztette prófétai palástját és papi ruháját. Ki- és bemegy az ember a »tágas kapu«. Meggondolja-e, mennyit botránkoztatja ezáltal a gyengéket, akik az erősek »szabadságát« példaképpül veszik anélkül, hogy el tudnák viselni? Es hány erős veszíti el az erejét és lesz korhadt fáva? »Szoros az a kapu« és szoros is marad.

Az egyház élete nem lett volna olyan világias, ha hibében megőrzte volna Isten Igéjét, amely reábizatott. Az a legsúlyosabb vétke, hogy itt is tágra nyitotta a kaput. A kijelentés Igéjében megmondattott néki, mi jó és mi gonosz, mi igazság és mi hazugság. Ettől nem volt szabad eltántorodnia és ezzel az Igével szemben semmiféle tekintélyre nem hallgathatott sem égen, sem földön. Es mégis sokat meghallgatott és mindnyájukat beengedte; a kijelentés szoros, szent kapuja emberi tudás és vélekedés hatalmas, aranycsillogó kapujává szélesedett. Minden keresztyén tannak számít és aki ezellen fellázad, azt oktalannak és szűklátókörűnek bélyegzik. Keresztyén tanítás tagadni, hogy Jézus az égből szállt alá emberi testbe; keresztyén tanítás tagadni Jézus feltámadását; keresztyén tanítás kételkedni a csodákban, a prófétákat megvetni, az apostolok bizonyosságtételét értékétől megfosztani. Mindezt elnézi és végighallgatja az egyház; nem mint hogyha ez tetszenék néki; de nem is küzd végig ellene. Mivel ilyen erőtelen lett, olyan ziláltak a gyülekezetek. Oly sokat hallanak a »tágas kapukról« s ezért annál kevésbé tetszik nékik a »szoros kapuról« szóló igehirdetés.

»Szoros az a kapu«. Hogy az egyház ismét felemelkedjék, ismét az legyen, amivé elhivatott, vissza kell térnie Urának »szoros kapujához«. Szorosabb a tanításban és szorosabb az életben: ezt kívánja Isten tőle.

W. L. — Z. F.

Isten munkában szolgálatra.*

Ef. 4:6, 12 a

Egy az Isten, aki mindenknek Atyja, aki minden által munkálkodik mindenkben. Benned is és bennem is. Nem szunnyad a mi őrizőnk. Keresi a lelkünket és fel akarja készíteni a maga számára. Elkezdte bennünk a munkát és el is akarja végezni. Mind-egyikünknek a maga kegyelmének mértéke szerint adta az adományokat és reánk azt bírta, hogy azzal hűségesen sáfárcodjunk. Célja az életünkkel az, hogy megtisztítson, megszenteljen, mélyebbre vigyen, egészen a magáévá tegyen. Az óvéit meg akarja tisztítani a maga számára. Azt akarja, hogy tökéletesebbek legyünk. Mélyebbre vigyen minket a kegyelemben. Ahogyan egy gyermek életében nem volna természetes állapot az, hogy megáll a növekedésben, vagy visszafejlődik, úgy a keresztyén életben is Isten gondolatai szerint való a növekedés. A megállás természetellenes állapot, amelynek okát kutatnunk kell. Luther szerint, akik komolyan keresztyének akarnak lenni, akkor mutatnak természetes fejlődést, ha növekednek a kegyelemben.

Különböző útja van a szentek tökéletesebbé tételének. Az Ur a magaválasztotta edényt megtisztítja. Először is meglátatja a szívünket olyannak, amilyen. Azt akarja, hogy mindentől elszakadjunk, ami nem szerinte való. Meg akarja üresíteni, hogy ő tölthesse meg. Sokszor visz a nyomor kemencéjébe, a szenvedés tüzebe vagy előveszi a metszőkését és az egészség-ségtelen vadhajtásokat lemetszi. Betegágyra visz, hogy a csendességben szólhasson. Koporsó mellé állít és ezáltal is szólni akar hozzánk. Tiszogat, és mindennel az a célja, hogy a maga képre és hasonlatosságára átformálja az ő gyermekeit.

A szolgálat csodálatos eszköz az Ur kezében a keresztyén élete számára. Mikor tele van a szívünk, ajkunk túlárad mindattól, amit kaptunk. »Ne szólanánk az Urról, óh nem tehetjük azt!« Minél többet kapsz, annál többet kell adnod. A keresztyénség, a hit nem lehet öncél. Ha egy lélek megragadja a kegyelmet, felébred benne a szolgálat vágya. A fejlődés eredménye az életünkben a szolgálat és a szolgálat által fejlődik a keresztyén

ember. A szolgálat mélyebbre visz, megtisztít, különösen a lelki szolgálat. Semmi sem mutatja meg inkább az embernek a maga nyomorúságát, tehetetlenségét, mint a szolgálat. Az ember rájön, hogy magától semmire sem képes és amit magától akar csinálni, azzal csak ront és belenyúl Isten csodálatos munkájába. Hányszor csinálunk úgy, mint a gyermek, aki szétnyitja a rőzsabimbót, hogy hamarabb nyíljk. Kárt teszünk egy lélekben. De nemcsak a lelki szolgálatban van ez így. Különbön azt mondhatnád, hogy rád nem bízott lelki munkát az Ur. Nincs-e férjed vagy feleséged, gyermeked vagy szülőd, testvéred vagy szomszédod? Ezekért mind felelős vagy és az Ur ezeknek az életében is fel akar használni. Szeretni, szolgálni csak az Urnak lehet. Különbön nagyon sok önzés kerül a szolgálatba. Soha se lássanak minket, soha ne halljanak minket, csak az Urat. Csak az tud valóban szolgálni, aki szabad önmagától. Az »én« teljes halálbaadása szükséges hozzá. Mindenáron... Eszter, aki azt mondta: »Hát én sem, hát elveszek«.

A mi Atyánk állandóan munkálkodik. Vajjon mi, Isten gyermekei, mindig végezzük-e szolgálatunkat, feladatunkat imádkozásban, szeretetben? A szolgálat szolgálat és ne munka legyen. Bálvány se legyen. Isten felkészít a szolgálatra, de azon csak úgy van áldás, ha én nem látszom, hanem az Ur, aki munkálkodik. Ő ad bölcseséget percről-percre. És azután ha elveszek, hát elveszek, de a megtapasztalt kegyelemről nem hallgathatok soha.

Dr. F. M. df.

Tollával szolgált.

Híres egyetemi professzor, aki az írásnak mestere volt, könyveihez témát kerest. Többfelé kutatót, végül már csak a Bibliából irt. Azt mondta: »A négy evangélium és az ótestamentum történeteiről jegyzéket készítettem, hogy könnyebben rátaláljak a fejezetekre. Mindig többet és többet írtam. Miért? Talán, hogy pénzt keressek vele? Nem, kényszerből. Írnom kellett és írok még most is. Hiálából. El kell, hogy mondjam, nem hallgathatok. Ha festő volnék, képeket állítanám oda a Biblia történetit az emberek elé. Ha költő volnék, erről énekelnék és zengedeznék. Mivel író vagyok, írnom kell és festésnek, írásnak, énekelnek csak akkor van értelme, ha Isten dicsőségére szolgált.«

* A Fébé-tagok konferenciáján elhangzott előadás összefoglalása.